

«Αυτή είναι η χώρα μου και είναι απρόσμενα όμορφη»

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΩΣΤΑ

50 years society - culture - life in the Republic of Cyprus

The exhibition “50 years culture, life and society in the Republic of Cyprus” aims to present those elements which display and explain our recent past and perhaps define our future. This is why we have decided, as organising team, to invite Kyriaki Costa to participate in this effort. Her recent work, comments and personal views and interpretations of our recent past, mingles perfectly old materials and memorabilia with contemporary media and installations, with media reflecting the ideas and interpretations of the past and the present of our country.

“Pandoras Box” and other “corners” in the Leventis Museum are hosting “CITY-ART” that is Kyriaki’s works. We will therefore have the opportunity to view them, think about them, analyse them and give our own interpretation to her creations and interpretation of our country’s 50 years anniversary.

This will be our one to one dialogue with contemporary art depicting our “country who is unexpectedly beautiful” as says Kyriaki.

Loukia Loizou Hadjigavriel
Curator
The Leventis Municipal Museum of Nicosia

50 χρόνια κοινωνία - πολιτισμός - ζωή στην Κυπριακή Δημοκρατία

Η έκθεση “50 χρόνια πολιτισμός - ζωή - κοινωνία στην Κυπριακή Δημοκρατία” έχει σαν στόχο να παρουσιάσει στοιχεία τα οποία επιδεικνύουν και εξηγούν το πρόσφατο παρελθόν μας, και που πιθανόν καθορίζουν το μέλλον μας. Για το λόγο αυτό η ομάδα που ετοίμασε την έκθεση αποφάσισε να προσκαλέσει την Κυριακή Κώστα να συμμετάσχει στην προσπάθεια αυτή. Η πρόσφατη δουλειά της, με τις δικές της αναφορές στο σύγχρονο παρελθόν, συνδυάζει με μοναδικό τρόπο παλιά αντικείμενα με σύγχρονα υλικά και εγκαταστάσεις. Μέσα από τα αντικείμενα αυτά αντανακλώνται οι ιδέες και η ερμηνεία της για το παρελθόν και το παρόν του τόπου μας.

«Το Κουτί της Πανδώρας» και άλλες «γωνίες» στο Λεβέντειο Δημοτικό Μουσείο φιλοξενούν την «Πόλη-Τέχνη», δηλαδή τη δουλειά της Κυριακής. Θα έχουμε λοιπόν την ευκαιρία να τη δούμε, να προβληματιστούμε, να την αναλύσουμε, καταλήγωντας έτσι στην προσωπική μας ερμηνεία για τον τρόπο που αντιλαμβάνεται την επέτειο των 50 χρόνων.

Η διάδρασή μας με το έργο της Κυριακής θα καταστεί έτσι ένας προσωπικός διάλογος με τη σύγχρονη τέχνη, που παρουσιάζει «τη χώρα μας που είναι απρόσμενα όμορφη.....» όπως λέει και η Κυριακή.

Λουκία Λοΐζου Χατζηγαβριήλ
Έφορος
Λεβέντειο Δημοτικό Μουσείο

στοιχεία μαρτυρίας

*η αποτέφρωση της λίμνης
αφυδάτωσε τον αέρα και τον άδειασε*

*τώρα που
οι αποθηκευτικοί χώροι τ' ουρανού
με τους παλιούς ανθρώπους του νερού
πνίγηκαν μες τον άνεμο*

*ακούγονται κάτω να σπαράσσουν
τα όσα σώθηκαν*

αυτά που μόνο βρέθηκαν

τα οστά και το αλάτι

Ιούλιος 2000

Άννης Ιωαννίδης

Drawing Where from

LAUGH

MARRY

GRIVE SCENE DO

Common 4/1/1969

... calm and carry on

Εν-γράφω σημαίνει υπομνησικω

« τις δε έδωκε γυναιξίν υφάσματος σοφίαν ή ποικιλτικήν επιστήμην »,
Παλαιά Διαθήκη, Ιώβ, Κεφ. ΛΗ', 36

« Είναι μακρύς ο δρόμος να μπορείς να διαβάζεις τα γράμματα της γλώσσας σου ίσια κι ανάστροφα, και με το φως και σκοτεινά » γράφει η Μέλιττω Αξιώτη σε ποίημα της γραμμένο το 1959¹. Οι σίχτοι αποτελούν ισχυρότατη διατύπωση που θέλει το εγχείρημα της ανάγνωσης - υπονοεί την αντίληψη του οικείου - ως ένα από τα πλέον περίπλοκα και χρονικά μακροσκελή. Στο φως μιας όμοιας πεπτοίησης ή καλύτερα ενός συναφούς αφορισμού επιχειρεί η Κυριακή Κώστα να αρθρώσει τα « γράμματα » της δικής της γλώσσας, να συντάξει δηλαδή τα μνημονικά της πανέλα. Ο λόγος της εδρεύει στην περιοχή της μνήμης, μιας καθαρά κοινωνικής μνήμης. Αναπολεί, ανα-στοχάζεται και τέλος ανασυντάσσει μια χειρόμαχη δική της ομολογία που δεν είναι άλλη από το ίδιο το σώμα του έργου : ένα υφασμάτινο μνημονικό έρεισμα.

Στα τέλη του 19ου αιώνα τεμάχια υφάσματος, φιλοτεχνημένα αποκλειστικά από γυναίκες, κοσμοούν οικίες οικογενειών της μεσοαστικής κυρίως τάξης. Προσωπογραφίες, λουλούδια, σκηνές κυνηγιού ή περιπάτου αποτελούν τα κατεξοχήν θέματα απεικόνισης στα εν λόγω κοσμητικά τεχνουργήματα. Απαντώντας σε μια ανάγκη ευφραντικής κόσμησης του χώρου και μνημονικής αφύπνισης των διαμενόντων σε αυτόν, τα γνωστά *κάδρα* κατέχουν για αρκετά χρόνια σθεναρά τη θέση τους. Εκτυπώσεις με αξιοθέατα, αναπαραγωγές έργων τέχνης και φωτογραφικές απεικονίσεις θα επιφέρουν την οριστική παραγκώνισή τους λίγες δεκαετίες μετά, την περίοδο του μεσοπολέμου. Τις αρχές φιλοτέχνησης των εν λόγω έργων διερευνά η Κώστα. Διαφυλάσσει το θυμικό τους υπόβαθρο. Αναθεωρεί παρόλα αυτά την αισθητική τους αξία καταργώντας τους τύπους ευφραντικής θέασης στους οποίους τα έργα υπάκουαν. Η επιφάνεια, στο έργο της Κώστα, ορίζεται ως χώρος μιας εκχυδαϊσμένης πληροφόρησης. Ένα φορμαλιστικό σύμφυρμα – γραφή και φόρμα διαπλέκονται άγαρμπα – και ένα ιδεολογικό ιστόπλεγμα που συχνά αγγίζει τα όρια μιας άκρατης αφήγησης ανάγουν το έργο σε περίτρανη κοινωνική μαρτυρία. Ρετάλια, εμβληματικές φυσιογνωμίες τυπωμένες σε ύφασμα, κομμάτια από εργόχειρα, δαντελένιες μπορντούρες, γραμματόσημα, επικέτες και μικρολεζάντες δοκιμάζουν, μεταξύ άλλων, ένα πρωτόγνωρο συνωστισμό στο χώρο που τους προσφέρεται. Νημάτινες γραφές διακλαδώνονται στην επιφάνεια ενώ συνάμα απλώνουν υποδόρια της. Η γραφή της Κώστα - μιλά πάντα για τη σχεδιαστική γραφή -, άλλοτε ισχνή και άλλοτε άλκιμη, εξίστορεί και μνημονεύει τα ανιστόρητα. Εργαλείο και μέσο συνάμα ανίχνευσης του ενδόμυχου, όντας συνιστώσα του έργου, αυτή ανάγεται σε ένα ζείδωρο, τραχύ μαρκάρισμα. Στηριζόμενος στην πεπτοίηση του Vitém Flusser γύρω από το θέμα της γραφής, θα έλεγα ότι η Κώστα *εν-γράφει*. Ο τσέχος φιλόσοφος, επισημαίνοντας τη σπουδαιότητά της υπό σχολιασμό πρακτικής σημειώνει: « Οι εν-γραφές είναι κοπιώδεις, αργές και γι'αυτό βραδέως παραγόμενες γραφές. Είναι μνημεία (*monere* = υπομνησικω) »². Ο Flusser επισημαίνει το επίπονο και χρονοβόρο μιας ενδο-επιφανειακής γραφικής διατύπωσης, όπως επίσης το μηχανισμό υπενθύμισης που αυτή εγκολπώνεται. Διευκρινίζω πως κάθε είδους εν-γραφή προϋποθέτει τη χρήση ενός *stilus*, αιχμηρού δηλαδή εργαλείου. Η Κώστα ξεκορμίζει τη σκέψη της με μία βελόνα. Έξω από μεθοδεύσεις τεκμηρίωσης των ιδεών της και έξω από τεχνάσματα δηλωτικά μιας προσδοκίας, ανάγει το δημιουργημά της σε απόλυτη μνημονική συνθήκη που θέλει τα πράγματα πρώτα να χρονίζονται και μετά να ανακαλούνται.

Είμαστε βυθισμένοι σε ένα δραματικό και μη ανατρέψιμο χρονικό ρεύμα. Ακόμα και το ίδιο το σώμα σπουδάζει τη ροή του χρόνου δια της κινήσεως. Γράφουμε, επιγράφουμε, ενγράφουμε. Με άλλα λόγια χειρονομούμε. Δημιουργούμε με οδηγό τη νοσταλγία και κριτήριο τη θυμικότητα. Τα σύγχρονα έργα αποτελούν πλέον στην πλειονότητα τους ταπεινόφρονες απόπειρες αφήγησης - κριτικής αφήγησης -, αντίπαλες στη λήθη. Κάθε ανάμνηση αποτελεί αρωγό του παρόντος, ποτέ σφετεριστή του. Ο γάλλος ψυχαναλυτής Pierre Fédida σημειώνει τη σημασία της γραφής όπως επίσης και του σχεδίου, ορίζοντάς τα ως μέσα διοχέτευσης των ενδογενών διατυπώσεων του καθενός στον περιβάλλοντα χώρο³. Με φανερό μέλημα την εννοιολογική εκφορά του έργου, η Κώστα αγνοεί τύπους μορφοπλαστικής αρτιότητάς του. Μια τραχύτητα, ένας υφολογικός αρχαϊσμός το διακρίνει. Η καλλιτέχνης ιχνογραφεί το αυθαίρετο. Με ένα ρέμπελο λόγο που εγκωμιάζει το άτακτο, καθιστά την εκάστοτε επιφάνεια της προσκλητήριο δαιμόνων.

Λευκωσία, Νοέμβριος 2010

Δρ Σάββας Χριστοδουλίδης
Επίκουρος Καθηγητής, Τμήμα Εφαρμοσμένων Τεχνών,
Πανεπιστήμιο Frederick

1. Αξιώτη Μέλπω, *Ποιήματα*, Αθήνα, Κέδρος, 2001, σ.21.
2. Flusser Vilém, *Η Γραφή*, Αθήνα, Ποταμός, 2003, σ.33.
3. Fédida Pierre, *L'absence*, Paris, Gallimard, 1978, p.115.

To in-scribe is to remind

“someone gave the women the wisdom of cloth or the science of embroidery”
Old Testament, Job, Ch. XXXIII, 36

“To be able to read the words of your language both upright and upside down, in the light and in the darkness, is a difficult task” writes Melpo Axioti in a poem written in 1959¹. These verses constitute a powerful wording that views the attempt of reading – suggesting the perception of the familiar – as one of the most complex and time consuming ventures. In the light of a similar conviction or, even better, of a relevant aphorism, Kyriaki Costa attempts to articulate the ‘words’ of her own language, or else, she compiles her mnemonic panels. Her concept draws from the area of memory, a purely social memory. It reminisces, re-thinks and finally, revises her own, manually constructed confession, which is none other than the work’s own body: a mnemonic prop made out of cloth.

Towards the end of the 19th century the houses of mainly middle class families were adorned with pieces of cloth that were embroidered exclusively by women. The main themes that were depicted upon these decorative pieces of art were portraits, flowers, hunting scenes or walking scenes. These popular *frames* have retained an important role through the years, fulfilling the need for the addition of a touch of merriness to space and to awaken the memories of those living in these spaces. A few decades later, during the mid-war period, these pieces were finally pushed aside by prints depicting popular sights, reproductions of artwork and photographs. Costa investigates the concepts involved in the creation of these works of art. She preserves their emotional background. However, she revises their aesthetic value, abolishing the conventions that the pieces once abided to, involving the pleasure they gave to their viewers. In Costa’s work, the surface constitutes a place for the transmittance of vulgarised information. A formalistic mishmash –writing and form are awkwardly interweaved- and an ideological mesh of webs that often reaches the limits of an unrestrained account, make the work a powerful social testimony. Bits and pieces, emblematic figures printed on cloth, pieces of embroidery, lace frames, postage stamps, labels and tiny legends, attempt, among other things, to create within the space they are given, a remarkable congestion. Embroidered writing branches out across the surface and, at the same time, extends beneath it. Costa’s script – I am always referring to her drawing as writing-, at times weak and at others lively, tells the untold. A tool, and at the same time a means, for tracking down the intimate, as a component of the work, she becomes a life-giving, raw marking. Drawing from Vilém Flusser’s conviction concerning the issue of writing, I would say that Costa is *in-scribing*. The Czech philosopher indicates the importance of the aforementioned practice and notes: “The in-scriptions are laborious, slow and hence, slowly-produced writings. They are monuments (*monere* = to remind)². Flusser points out the hard and time consuming nature of an endo-surface graphic wording as well as the mechanism of reminding that it adopts. It should be pointed out that any form of in-scription presupposes that a *stilus* is used, that is a sharp tool. Costa dissects her thoughts with a needle. Without attempting to find ways of substantiating her ideas or employing contrivances that indicate expectation, she transforms her creation into an absolute mnemonic condition, which requires that things should first be let to linger and then be recalled.

We have sunk into a dramatic and non reversible time current. Even the body itself studies the flow of time through movement. We write, we superscribe, we in-scribe. In other words, we gesticulate. Guided by nostalgia and using emotion as a criterion, we create. Most of modern art comprises of modest attempts to narrate – critically narrate- and goes against oblivion. Each memory constitutes an assistant to the past and is never its encroacher. French psychoanalyst Pierre Fédida highlights the importance of writing as well as of drawing, describing them as mediums through which each person's endogenous wording is channeled into the surrounding environment³. Concerned about the work's semantic expression, Costa ignores its morphoplastic integrity. It is characterized by harshness, an archaic air. The artist traces the arbitrary. Employing a rebellious speech which praises things naughty, she transforms each surface into an invitation for demons.

Nicosia, November 2010

Dr. Savvas Christodoulides
Assistant Professor
Department of Applied Arts
Frederick University

1. Αξιότιμη Μέλιση, Ποιήματα, Αθήνα, Κέδρος, 2001, σ.21.
2. Flusser Vilém, Η Γραφή, Αθήνα, Ποταμός, 2003, σ.33.
3. Fédida Pierre, L'absence, Paris, Gallimard, 1978, p.115.

«Inquieté»

For Kyriaki Costa, the fiftieth anniversary of the Republic of Cyprus, as praxis and as word, can be encapsulated in a common (semantic and ontological) denominator: the term *“Inquieté”* (restlessness). It could be said that this term describes the viewer’s aftertaste after experiencing the artist’s work in the present exhibition. Costa aims to induce a “non reassuring” questioning of the “established” term “democracy”: what does the word really mean? Freedom of speech or perhaps noise? Conformity or silence? Furthermore, how “reassured” can we really feel when we consider the conditions of a democracy? Where does a “superficial” democracy begin and where does a “real” democracy end? Is democracy a way or is it a symbol of life? And if we consider it to be a symbol, how then is it distinguishable from the technology of propaganda? In this context, can the propaganda of democracy be a valid term? More importantly: can the propaganda of democracy be considered a socially acceptable practice?

In answer to the above questions, and inspired by philosopher/linguist Noam Chomsky, Kyriaki Costa turns Chomsky’s phrase, “propaganda is the club of democracy”, into a “conceptual platform”, a ground for artistic expression, which is crystallized in her work as an extremely provocative manifesto: In each passing minute, our world is bombarded with symbols and meta-symbols of democracy, to such an extent, that the original meaning is lost, and instead, a sea of simulacra a la Baudrillard is all that remains.

The 21st century ascribes more and more value to the crusade of the “democratic” design ... Are we celebrating or mourning as a result?

In a bittersweet way, Costa suggests that we continue our course, Fluid Step, Liquid Road ... whilst carefully balancing on a tight rope...

Dr Despina Katapoti
Department of Culture Technology and Communication,
University of Aegean

«Inquieté»

Για την Κυριακή Κώστα, η επέτειος των πενήντα χρόνων της Κυπριακής Δημοκρατίας συμπυκνώνεται ως έργο και λόγος σε έναν κοινό (εννοιολογικό και οντολογικό) παρανομαστή: τον όρο «*inquieté*». Ο όρος «*inquieté*» («ανησυχία») συνιστά την επίγνευση της επαφής του θεατή με τις δημιουργίες της καλλιτέχνης στην παρούσα έκθεση. Στόχος της Κώστα είναι ο «μη εφησυχασμένος» προβληματισμός ως προς το “παγιωμένον” του όρου «δημοκρατία»: τι σημαίνει τελικά αυτή η λέξη; Ελευθερία λόγου ή θόρυβος; Συμμόρφωση ή σιωπή; Επιπλέον, πόσο «ήσυχος» μπορούμε να αισθανόμαστε ως προς τις συνθήκες της δημοκρατίας; Πού αρχίζει η δημοκρατία του «φαίνεσθαι» και πού τελειώνει η δημοκρατία του «είναι»; Η δημοκρατία είναι τρόπος ή σύμβολο ζωής; Κι αν είναι σύμβολο, τότε τι τη διαχωρίζει από την τεχνολογία της προπαγάνδας; Στο πλαίσιο αυτό, η προπαγάνδα της δημοκρατίας μπορεί να αποτελέσει δόκιμο όρο; Το σημαντικότερο: η προπαγάνδα της δημοκρατίας μπορεί να αποτελέσει μία κοινωνικά αποδεκτή πρακτική;

Προς απάντηση των παραπάνω ερωτημάτων και εμπνεόμενη από τον φιλόσοφο/γλωσσολόγο Νόαμ Τσόμσκι, η Κυριακή Κώστα μετατρέπει την φράση του τελευταίου, «η προπαγάνδα είναι το ρόπαλο της δημοκρατίας», σε “conceptual platform”, σε θεμέλιο καλλιτεχνικής έκφρασης, το οποίο στα έργα της, αποκρυσταλλώνεται ως ένα καθ’ όλα προκλητικό μανιφέστο: Ο κόσμος μας βομβαρδίζεται από σύμβολα και μετασύμβολα δημοκρατίας κάθε λεπτό που περνάει, σε βαθμό τέτοιο μάλιστα, που το αρχικό νόημα χάνεται, αφήνοντας στη θέση του μία θάλασσα από simulacra αλά Baudrillard.

Ο 21ος αιώνας εξυψώνει αξιακά τη σταυροφορία του «δημοκρατικού» design... Γιορτάζουμε γι’ αυτό ή πενθούμε;

Η Κώστα προτείνει, γλυκόπικρα, να συνεχίσουμε την πορεία μας Fluid Step, Liquid Road... ακροβατώντας...

Δρ Δέσποινα Καταπότη
Τμήμα Πολιτισμικής Τεχνολογίας και Επικοινωνίας
Πανεπιστημίου Αιγαίου

Οι λέξεις

Χωρίς τον ουρανό
θ' αρπάξουν τον ορίζοντα πιο πέρα
θα τον ανάψουν ζωντανό
και θα τον κάψουν
μέρα χωρίς τον ουρανό
ολόκληρο το σύννεφο θα ρίξουν το μισό
μέσα θα σκάψουν το νερό
να τρέξουν οι ανάσες

Θα 'βρουν τον ύπνο να κοιμάται στο χαρτί
με τις εικόνες του
με τη σιωπή του
θα δοκιμάζουν ακόμα
όνομα οι λέξεις

"περιγραφή σχήματος"

Λίνος Ιωαννίδης

«InRoad Identities - Διαρρηγμένες ταυτότητες»

Απόσπασμα

« ... Ecoute-moi.

Comme toi, je connais l'oubli. ...

Comme toi, je suis douée de mémoire. Je connais l'oubli. ...

Comme toi, moi aussi j'ai essayé de lutter de toutes mes forces contre l'oubli. Comme toi, j'ai oublié.

Comme toi, j'ai désiré avoir l'inconsolable mémoire, une mémoire d'ombres et de pierre.

L'ombre « photographiée » sur la pierre d'un disparu de Hiroshima.

J'ai lutté pour mon compte, de toutes mes forces, chaque jour, contre l'horreur de ne plus comprendre du tout le pourquoi de se souvenir. Comme toi, j'ai oublié...

Τα σύμβολα μας είναι λένε ιερά.

κόκκαλα ιερά

Δεν ξεχνώ.

Φεύγω, υποβάλλω, ρυθμίζω, ξεχνώ, υποτάσσομαι, δέχομαι, φοβάμαι. Μαζεύω, ξοδέω, γυρίζω, σπέρνω, μολύνω, κόβω, γκρεμίζω, μοιράζω, βασανίζω, φοβάμαι. Διαιρώ, κυριαρχώ, ξεχνώ, σκοτώνω, φοβάμαι. Ανυσυχώ, σκοντάφτω, ταλαντεύομαι, διαιρούμαι, κλείνομαι, χάνομαι, αγνοούμαι.

Ζω.

Κι εγώ αγνοώ το τέλος μου.

Αγνοώ όμως και το σήμερα.

Το σήμερα φαίνεται κι αυτό να με αγνοεί.

Αμοιβαία Αμνησία.

Δεν ξεχνώ.

Μα που ήμουν χθες;

Χώμα.

Σπέρνω, καταστρέφω, αγνοώ.

Είμαι απύουσα.

Εγκατέλειψα τον εαυτό μου όπως εγκατέλειψα την ευθύνη.

Αλλά δεν ξεχνώ.

Συνέχισα με τον αυτόματο πιλότο και όλα γύρω μου φαίνονται αυτόματα, κυνηγήσαμε μακριά τη δυνατότητα του σήμερα.

Είμαι αεροπλάνο.

Είμαι απίλας.

Εγώ είμαι ο Άλλος.

Εσύ ποιός είσαι;

Χώμα.

Ιστορία.

Ζωή και θάνατος μαζί.

Μοιράστε τα χαρτιά. Θέλω να δω την τύχη μου.

Γυρίστε το φεντζάνι.

Το φεντζάνι αποφασίζει. Να μου πει κάποιος την τύχη μου. Κάποιος, οποιοσδήποτε. Φτάνει ν' αποφασίσει κάποιος άλλος για μένα. Εν να δκιαβώ μian πόρτα, έχω μαράζι, έχω δρόμο ανοικτό; Το φεντζάνι αποφασίζει.
Εγώ ακόλουθώ.

Τώρα, οι έτοιμες φράσεις δυαλούνται πριν κán φτάσουν να εγκαταλείψουν τον κάθε παπαγάλο. Δεν ακούγονται πλέον.
Απελευθέρωνομαι και τα ερωτηματικά με διαπερνούν με έναν μικρής έντασης ηλεκτρισμό.

... Ecoute-moi.
Comme toi, je connais l'oubli.
Comme toi, je suis douée de mémoire. Je connais l'oubli.

Η Ιστορία που σημαδεύτηκε με την παραπλάνηση.
Εγώ.
Όλοι οι Εγώ.
Ιστορία με κεφαλαίο
Οι ιστορίες με μικρό. Οι μικροκοσμικές μας ιστορίες.
Η δική σου η ιστορία. Η δική μου.
Και η μεγάλη Ιστορία.
Αναρωπιέμαι αν ο άνθρωπος είναι κατασκευασμένος να καταλαβαίνει μόνο όπi του συμβαίνει.
Άφθονες οι απαντήσεις, μονόπλευρες, ξερές, στεγνές και εντελώς αδιάβροχες στο χειροπιαστό σήμερα.

Απαντήσεις του χθές στα ερωτηματικά του σήμερα.

Ο Άλλος;
Μα εγώ είμαι ο Άλλος. Για κάθε Άλλο υπάρχει πάντα κάπου ένα Εγώ.
Είμαστε λοιπόν καταδικασμένοι να ζούμε μόνοι; Αυτό είναι που πρέπει να καταλάβω;
Εγώ μέσα σ ένα δήτην ομοιογενές συγκρότημα ανθρώπων προσπαθώ να καταλάβω τι σημαίνει ταυτότητα.
Βγαίνω έξω από την ιδεολογία του ανταγωνισμού. Δεν θέλω κάποιον άλλο για να αγωνίζομαι.
Μπορώ και θέλω ν'αγωνίζομαι αλλά όχι έναντια στον άλλο. Μαζί με τον Άλλο.

Ο Άλλος είμαι Εγώ.

Πλάθομαι, αλλάζω το πλήθος των ταυτοτήτων που συμβιώνουν μέσα μου.

Ταυτότητα. Άπιαστη, συνεχώς μεταβαλλόμενη και εντελώς υποκειμενική.

Ο φόβος έγινε τρόπος ζωής και το κουράγιο κλείστηκε ερμητικά στα μνημόσυνα και τα πολιτικά τροπάρια. Τι και γιατί φοβόμαστε;
Εγώ θέλω να μπορώ να αγαπώ τον άλλο. Γιατί κι εγώ είμαι ένας Άλλος.
Κοιταξέ με.
Αναγνώρισε με.
Δικαίωσέ με.
Αναγνώρισε ότι αδιαφόρησες για τον δικό μου τον πόνο.»

Χρίστα Αντωνίου, 2010

Fluid Step, Liquid Road...

I read Chomsky:

“Allow me to begin by juxtaposing two different notions concerning democracy. One understanding is that a democratic society is one in which its citizens have the means which allow them to seriously participate in the handling of their affairs and that the media should be free and open to all. If you search for the word ‘democracy’ in a dictionary, you will come across something along those lines. An alternative understanding of democracy is one which sees that all citizens should not be allowed to administer their own affairs and that the media should be strictly monitored. The latter version may seem to be a rather strange understanding of what democracy is, but it is however important for us to realize that it is the prevailing understanding. In reality, this interpretation of democracy has been around for a long time, not only in practice but even in theory”

I would like to focus on Chomsky’s phrase: “Propaganda is to a democracy what the bludgeon is to a totalitarian state” .

“I give birth” to associations:

- Come back to pleasure! (An obsession with pleasure... what though has happened to the value of “pain” and the magic of sympathy? Is there anyone out there who has no fear of pain? The death of “heroes” and of “ideals”... Sarcasm... Loneliness...).
- The trouble with a house arrest – is it, I wonder, shameful to feel pain for something that has been taken away from you? Give...
- Keep calm and carry on! (Hidden behind symbols of democracy, in a world that is undemocratic... I’m scared, I hug my cushion tightly... Hitler is embroidered on it).
- Politics or aesthetics? (Violence carries its aesthetics and aesthetics carry violence... I believe that this is exactly what “politics” describes... People have distanced themselves... They confront the images that surround them with suspicion ... A war of aesthetics... An uncomfortable silence...).
- Blinded by race.....The children...The future...Darkness? Light? I ask, I ask...Fire, Brightness, colours, “a beautiful fire”... Revolution
- Dreaming between frames... Trapped dreams... Custom made hopes... Entrenchment, enclosure... limits... The delusion of being free... Oppression ... Control).

I conclude: Common futures? Running down the wrong path? The problem and the rising kites?

Propaganda is the design-bludgeon of democracy.

I keep for myself the role of the acrobat.

Fluid Step, Liquid Road...

Kyriaki Costa

Fluid Step, Liquid Road...

Διαβάζω Chomsky:

«Επιτρέψτε μου να ξεκινήσω με την αντιπαράθεση δύο διαφορετικών αντιλήψεων περί δημοκρατίας. Η μία αντίληψη της δημοκρατίας πρεσβεύει ότι δημοκρατική κοινωνία είναι αυτή στην οποία οι πολίτες έχουν τα μέσα για να συμμετέχουν κατά ένα σημαντικό τρόπο στη διαχείριση των υποθέσεών τους και τα μέσα ενημέρωσης είναι ελεύθερα και ανοιχτά για όλους. Αν ψάξετε στο λεξικό για τη λέξη δημοκρατία θα βρείτε έναν ορισμό που θα είναι κάπως έτσι. Μία εναλλακτική αντίληψη της δημοκρατίας είναι αυτή όπου οι πολίτες πρέπει να είναι αποκλεισμένοι από τη διαχείριση των υποθέσεών τους και τα μέσα ενημέρωσης να είναι πολύ αυστηρά ελεγχόμενα. Η δεύτερη μπορεί να ακούγεται σαν μια παράξενη αντίληψη για τη δημοκρατία, αλλά είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι αυτή είναι η επικρατούσα αντίληψη. Στην πραγματικότητα, αυτή η αντίληψη υπάρχει εδώ και πολύ καιρό, όχι μόνο στην πράξη αλλά ακόμα και στη θεωρία»¹.

Εστιάζω στη φράση του Chomsky: «Η προπαγάνδα είναι για τη δημοκρατία ό,τι το ρόπαλο σε ένα ολοκληρωτικό κράτος»².

«Γεννάω» συνειρμούς:

- Come back to pleasure! (Εμμονή με την απόλαυση... πού χάθηκε όμως η αξία του «πόνου» και η μαγεία της «συμπόνοιας»; Υπάρχει κάποιος που να μη φοβάται τον πόνο; Ο θάνατος των «ηρώων» και των «ιδανικών»... Σαρκασμός... Μοναξιά..)
- The trouble with a house arrest - Μήπως είναι ντροπή να πονάς για κάτι σου έχουν πάρει; Give...
- Keep calm and carry on! (Κρυμμένοι πίσω από σύμβολα δημοκρατίας, σε ένα κόσμο που δε ζει δημοκρατικά... Φοβάμαι, αγκαλιάζω σφιχτά το μαξιλάρι μου... Πάνω του ραμμένος ο Χίτλερ).
- Politics or aesthetics; (Έχει και η βία την αισθητική της, έχει και η αισθητική τη βία της... Νομίζω ότι η «πολιτική» περιγράφει ακριβώς αυτό... Ο κόσμος πλέον απέχει... Αντιμετωπίζει τις εικόνες που τον περιβάλλουν με καχυποψία... Πόλεμος αισθητικής... Άβολη σιωπή).
- Blinded by race.....Τα παιδιά... Το μέλλον....Σκοτάδι; Φως; Ρωτάω, ρωτάω... Φωτιά, λάμψη, χρώματα, «όμορφη πυρκαγιά» ...Επανάσταση
- Dreaming between frames... (Εγκλωβισμένα όνειρα... Ελπίδες κατά παραγγελία... Περιχαράκωση, περιφραξη, όρια... Ψευδαίσθηση ελευθερίας... Ανελευθερία... Έλεγχος).

Καταλήγω: Common futures? Running down the wrong way? The problem and the rising kites?

Η προπαγάνδα είναι το design-ρόπαλο της δημοκρατίας.

Εγώ, κρατάω για τον εαυτό μου το ρόλο του ακροβάτη.
Fluid Step, Liquid Road...

Κυριακή Κώστα

1. Noam Chomsky, Νέα Τάξη. Μυστικά και Ψέμματα, Εκδόσεις Λιβάνη, 1999, 11.
2. Noam Chomsky, Νέα Τάξη. Μυστικά και Ψέμματα, Εκδόσεις Λιβάνη, 1999, 23.

Biography

Kyriaki Costa was born in 1971 in Nicosia, Cyprus.

She studied Byzantine and Applied Arts in Greece and the United Kingdom. She received her Masters degree in Art from Kingston University, London. She is a member of the Cyprus Chamber of Fine Arts and the Cyprus Fashion Designers Association.

In 2006, she participated in the Saint Etienne Biennale exhibition in France, where she received the public's prize. In the same year, she represented Cyprus at the Cairo Biennale with the piece "Sweet Land"; the Cyprus delegation received the 'Best Pavilion Prize'. In 2008, she received a Pancyprian prize at "Υφάνσεις-Weavings-Dokuma", a competition organized by the Ministry of Education and Culture and the Cyprus Chamber of Fine Arts, for the European Year of Intercultural Dialogue. In 2009, her work "Presence in Absence" received the first prize PAD International Award in Italy, for the "Mediterranean Between Present and Future" Competition. The work was presented at the International Design contest in 2009. In the same year, her work "Presence in Absence" participated in the exhibition "Migrations", curated by Heather Kourris, curator of the Apex Gallery in New York. In 2010, she participated in the International Contemporary Art Fair of Athens, ART-ATHINA, under the umbrella of the Center of Contemporary Arts, Diatopos. In the same year, Costa participated in the International Triennial of Tapestry, Poland, and in the "Kypriaka", a competition for the upgrading of the quality of Cypriot souvenirs, in which two of her proposals were selected amongst the first five.

She has participated in many group exhibitions and international art fairs. Her videos have been used as teaching material at the University of the Aegean and since 2010, she teaches Conceptual and Critical Arts at the School of Arts and Education Sciences of the European University, Cyprus.

Since 2005, she regularly collaborates with theatre and dance performers, both locally and internationally, as a costume and visual designer.

She is married and has two daughters

Βιογραφικό

Η Κυριακή Κώστα γεννήθηκε το 1971 στη Λευκωσία.

Σπούδασε Βυζαντινές και εφαρμοσμένες τέχνες στην Ελλάδα και το Ηνωμένο Βασίλειο. Έχει αποκτήσει πτυχίο Μάστερ στην Τέχνη από το Πανεπιστήμιο Kingston του Λονδίνου. Είναι μέλος του ΕΚΑΤΕ (Επιμελητήριο Καλών Τεχνών Κύπρου) και του Κυπριακού Συνδέσμου Σχεδιαστών Μόδας.

Το 2006 συμμετείχε στην Μπιενάλε του Σαιντ Ετιέν στη Γαλλία όπου έλαβε το βραβείο του κοινού. Την ίδια χρονιά εκπροσώπησε την Κύπρο στην Μπιενάλε του Καΐρου από κοινού με τη Μελίνα Σουκιούρογλου με το έργο «Sweet Land». Σ' αυτή την Μπιενάλε η κυπριακή συμμετοχή έλαβε το βραβείο του «Best Pavillion». Το 2008 έλαβε παγκύπριο βραβείο σε διαγωνισμό που οργανώθηκε από το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού και το ΕΚΑΤΕ με τίτλο «Υφάνσεις-Weavings-Dokuma» στα πλαίσια του Ευρωπαϊκού Έτους Διαπολιτισμικού Διαλόγου. Το 2009, με τη δουλειά της «Presence in absence», έλαβε το παγκόσμιο βραβείο PAD «Mediterranean between present and future» στην Ιταλία. Το 2010 συμμετέχει στη διεθνή τριενάλε υφασματογραφίας στην πόλη Lotz στην Πολωνία και στη διεθνή συνάντηση σύγχρονης τέχνης ART-ATHINA με το κέντρο σύγχρονης τέχνης Διάτοπος. Την ίδια χρονιά συμμετείχε στον διαγωνισμό «Κυπριακά», ένα διαγωνισμό για την αναβάθμιση της ποιότητας του κυπριακού σουβενίρ, όπου δύο προτάσεις της επιλέγηκαν ανάμεσα στις πέντε πρώτες.

Έχει συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις και διεθνή καλλιτεχνικά γεγονότα. Βίντεό της έχουν χρησιμοποιηθεί ως υλικό διδασκαλίας στο Πανεπιστήμιο του Αιγαίου.

Από το 2005, συνεργάζεται με θεατρικές και χορευτικές ομάδες στην Κύπρο και στο εξωτερικό, ως σχεδιάστρια και επιμελήτρια των κοστούμιών και των σκηνικών.

Είναι παντρεμένη και έχει δύο κόρες.

**“This is my Country and it’s unexpectedly beautiful”
«Αυτή είναι η Χώρα μου και είναι απρόσμενα όμορφη»**

Λευκωσία, Νοέμβριος 2010

Ευχαριστίες

Δήμαρχο Λευκωσίας κ. Ελένη Μαύρου
και την Συμβουλευτική Επιτροπή του Λεβέντειου Δημοτικού Μουσείου Λευκωσίας
Πολιτιστικές Υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας
και Πολιτισμού Κύπρου για την ευγενή χορηγία τους

Άντη Ιωαννίδη
Άντρια Ξενοφώντος
Γιάννο Κυριάκου
Γιώργο Χατζηπιερή
Δέσποινα Καταπότη
Δήμητρα Θεοδότου
Λουκία Λοίζου Χατζηγαβριήλ
Μαρίνο Βραχίμη
Σάββα Χριστοδουλίδη
Στάλω Χατζηπιερή
Χριστίνα Λάμπρου

Μετάφραση κειμένων

Ευθυμία Άλφα

Επιμέλεια κειμένων

Στάλω Χατζηπιερή

Φωτογράφιση έργων

Άντρια Ξενοφώντος

Σχεδιασμός καταλόγου

Σοφία Γεωργίου

Ο κατάλογος “This is my Country and it’s unexpectedly beautiful” της Κυριακής Κώστα τυπώθηκε με αφορμή την έκθεσή της στο Λεβέντειο Δημοτικό Μουσείο στη Λευκωσία, στα πλαίσια των εορτασμών για τα 50 χρόνια της Κυπριακής Δημοκρατίας, το Νοέμβριο του 2010.